

Sittenpäähän surette

Vaalien lähestyminen on tuonut Suomen puolueista esiin aivan uuden piirteen, väärinymmärretyn nerouden, jopa suoranaisten sääliittävyyden. Jos tämäkään ei vetoa äänestäjiin, mitä voi puoluepoloinen muuta tehdä kuin vetää itsensä poliittisesti hirteen ja jättää jälkeensä vain liikuttavan puolueohjelman. Surettepahan sitten, äänestäjät, kun se on liian myöhäistä.

Esimerkiksi Sdp-ressukka on joutunut rehkasemaan jo yhdeksän vuotta valtakunnan asioiden parhaaksi ja mitä tulee palkaksi: ei muuta kuin haukkuja. Kaikki ovat yhtenä miehenä kimpussa ja puhuvat ilkeitä eikä kukaan oikeastaan ole viime aikoina kiitelty, mitä nyt Urkki joskus, ja vaikka kepunkin kanssa oltiin pitkään niin mitäpä tekee kepekin nyt, haukkua räksyttää eikä anna arvoa saavutuksille – paitsi kauppavajeelle – ja samanlaisia ovat kommunistit ja kokoomuslaisetkin, aina vaan morkkaamassa ja syyttämässä, vaikka ovat oppositiossa – eivät kyllä kiitoksen sanaa sano, snif. . .

Keskustapuolue puolestaan on joutunut kärsimään siitä, että sen tökeröt hallituskumppanit ovat panneet maan asiat rempalleen. Nyt siitä syytetään kepeäkin, vaikka puolue yritti koko ajan olla tekemättä mitään viime hallituksessa. Sitä paitsi tämä kesä on ollut vähän liian kiva ja viime kesä vähän liian märkä ja toissa kesä vähän liian normaali maanviljelykselle ja

kun tankerovitsitkin ovat kärsineet inflaation, niin kyllä täytyy sanoa, että kepu on ollut olosuhteitten uhri koko vaalikauden.

Skdl Suomessa on kuin yhdenkoon sukkahousu seitsemän miehen saappaissa – on kaksi haaraa ja taustavahvikkeet – mutta mitäpä tekee kahtia jakautuneella yksipuoluejärjestelmällä monen puolueen maassa.

Kokoomus sitten alkaakin olla tämän maan surkeuden huippu. Puolue on kärkkynyt hallitukseen pääsyä niin kauan, että sille lienee jo käynyt samoin kuin entiselle vaarille, joka jahtasi tyttöjä, muttei muistanut miksi. Kaiken huipuksi progressiivinen verotus on kupannut puolueen äänestäjiä kaikkein eniten, jopa niin, että osan pelätään siirtyvän proletariaatin puolelle.

Pienimmät puolueet ovat laidasta laitaan sorrettuja. Liberaalit kärsivät alemmuuskompleksista, sillä he haluaisivat olla puolueena yhtä iso kuin Pekka Tarjanne miehenä. Valitettavasti kaurapuuro ei tähän auta. Sky-pin murheena taas on se, että puolueen kannattajien ammattijakauma on liian yksipuolinen: noin puolet heistä on kansanedustajia.

Vennamolaisten suuri tragedia on siinä, että he joutuvat olemaan vennamolaisia. Smp on myös yhdessä perustuslaillisten kanssa joutunut melkein yksin kantamaan Kekkonen sietämisen ja venäläisten pelkäämisen raskaan taakan, mikä on erityisen sääliittävää.